

danne et Samfund og have Ret til den samme Beskyttelse som de, der bære et sjældent Navn eller et berømt Navn. Dette er nemlig ikke det afgørende; det er den personlige Ejendomsret til Navnet, der for mig maa være det afgørende; men det forekommer mig, at denne i allerhøjeste Grad bliver krænkede herved. Der bliver givet en Række Navne til Bedste, til at tage, og der bliver ikke ført noget som helst egentligt Tilsyn med, hvem der tager dem; det bliver ikke en Gang offentliggjort, at de og de Navne ere tagne, og det samme Navn kan dukke op paa mange Steder. Der vil, som sagt, under den foreslaaede Form blive en rent forvirret Tilstand for alle disse Navne med den sorte Kokarde.

Jeg mener saaledes, at den Form, som man har tænkt sig her i Lovforslaget, ikke er heldig; og naar man er gaaet den Vej, saa er det, fordi man stadig har haft Vanskelighed ved at kunne danne sig et Skøn over, hvilke Navne man skulde tage med i den heromhandlede Fortegnelse, og over, hvorledes denne Navnefortegnelse skulde være. Det forekommer mig, at naar man vil gaa til at lovgive i denne Sag, saa bør man søge at undgaa at strande paa de samme Skær, som hele Forordningen af 30te Maj 1828 egentlig er strandet paa, nemlig dette, at der ikke var faste Regler, hvorefter man kom til at handle. Og jeg tror heller ikke, at det vil være muligt ved Hjælp af disse Fortegnelser over Navne og Kategorier af Navne, som kunne tages, at komme til en heldig Afslutning af Sagen. Jeg mener, at den naturlige Maade at komme til en virkelig og endelig Afslutning og en fast Regel vil være at sige, at enhver har Lov til at tage, hvilket Navn han ønsker, for saa vidt dette Navn ikke bæres af en anden. Dermed ere alle berettigede Navneinteresser opfyldte. Og jeg mener paa den anden Side, at det giver et ganske anderledes vidt og stort Valg af Navne end den Forskrift, man her skal rette sig efter. — Saa vil man maaske sige: Ja, men hvorledes skal man saa vide, om andre bære et saadant Navn? Og jeg maa tilstaa, at det har forbavset mig i høj Grad at høre, at den højtærede Justitsminister har erkendt, at man mangler Kundskab om de bestaaende Navne her i Landet. Man har jo længe haft Midlet til at komme til Kundskab herom, da der foreligger og i lang Tid har foreligget en udtømmende Fortegnelse over de Navne, der findes her i Landet, nemlig i Folketællingslisterne. I Folketællingslisterne er anført ethvert Navn, som findes her i Lan-

det, og ved at drage Navnene derud af, faar man saaledes en Fortegnelse over alle Navne. Det forbavser mig, at man ikke for lang Tid siden har set, at der heri ligger et Materiale, hvorefter man kan sige: Disse Navne ere allerede optagne. Derved faar man en fast Regel at gaa efter. Dette at faa Navnene uddragne af Folketællingslisterne er ikke et meget stort Arbejde; det er et Arbejde, som er ganske overkommeligt, og som kan gøres i Løbet af nogle Maaneder, og det koster kun et eller andet Antal Hundrede Kroner; men det er, som sagt, slet ikke noget stort og uoverkommeligt Arbejde, herom har jeg forsikret mig ved Henvendelse i det statistiske Bureau. — Jeg mener altsaa, at denne Vej udelukker ethvert Skøn, al Vilkaarlighed og giver al den Garanti for, at berettigede Navneinteresser ikke blive krænkede, som man kan ønske sig. Og en saadan Ordning giver ogsaa Lejlighed til et meget større Valg af Navne end den Fremgangsmaade, som er foreslaaet af den højtærede Regering. — Jeg skal altsaa tillade mig at antyde, om dette ikke var en Vej, som i langt højere Grad vilde give en tilfredsstillende Løsning af det Emne, som ligger for, end den, som er foreslaet af Regeringen.

Hage: Den højtærede Justitsminister omtalte i sit Indledningsforedrag et Ændringsforslag, som havde været fremme i det andet Ting, men som imidlertid ikke var blevet vedtaget, og som han til en vis Grad havde Sympati for, og han tilføjede, at den Tanke, der laa til Grund derfor, var i øvrigt den eneste Indvending imod Lovforslaget, som han kunde tillægge nogen Berettigelse. Dette er jo noget mistroende for dem, som have Betænkeligheder ved dette Lovforslag, — altsaa saavel de to ærede foregaaende Talere som mig, der ogsaa har visse Betænkeligheder derved, — at vide, at den højtærede Justitsminister paa Forhaand ikke anerkender Berettigelsen af de Indvendinger, som vi maatte fremkomme med lige over for Lovforslaget. Jeg har dog det Haab, at den højtærede Justitsminister vil tage de Indvendinger, som fremkomme her i Dag i Tinget, under den velvilligste Overvejelse, da jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at saavel jeg som — det tror jeg at kunne sige efter at have talt privat med de to foregaaende ærede Talere — disse og vistnok alle nære et virkeligt Ønske om at faa denne Lov gennemført. Jeg tror, at vi alle ere enige om, at det er